

Achtergrond van Joanika

Alhoewel leermeesters in Advaita Vedanta elk een eigen leven en achtergrond hebben, hebben zij één ding met elkaar in gemeen. Zij zijn geen leermeester geworden, ze waren het altijd al.

Het zoeken begint pas op het moment waarop we alles hebben geprobeerd en gek genoeg nog niet tot vervulling zijn gekomen. Dan pas stellen we de wezenlijke vraag: Hoe kan dat? De leermeester zal die inlichting geven zodra er uitdrukkelijk om gevraagd wordt. Tijdens de dialogen, die plaats vinden in de vorm van een vraag en antwoordspel, zal er op vele manieren telkens aangetoond worden, dat de vraagsteller zich identificeert met iets wat hij of zij niet is. Advaita-vedanta is een wetenschap, die als enige het "ik-principe" onderzoekt. De herontdekking "wie of wat" we zijn, voorbij dát wat we de persoon noemen, waarin vreugde en pijn wordt ervaren, is de zelfrealisatie in een plotselinge en radicale verschuiving wég van het standpunt van waaruit voorheen werd waargenomen. Het waarnemen gebeurt niet meer vanuit een standpunt maar vanuit een onbeperkte ruimtelijkheid die alles wat erin verschijnt omvat en alles als zichzelf herkent. Angst en verlangen kunnen daarbinnen niet bestaan.

Mijn vader was lange tijd vrij kunstenaar en thuis was het regelmatig armoe troef, waardoor we vaak als kind gepest werden. We woonden in de sjiekste buurt van Laren als de Beverly Hillbillies tussen de baronnen en baronessen. Mijn ouders mochten vlak na de oorlog het huis huren van zo'n rijke dame.

Mijn broers en ik hadden het hard te verduren op weg naar school en op het schoolplein, maar het heeft mij nooit echt kunnen raken. Al van kleins af aan is er een verbinding met iets dat immens groot en machtig is, dat absoluut onverstoort blijft en waarvan ik wist dat het een heel natuurlijk gegeven moest zijn.

Wat ik ook altijd al wist was dat alles maar van tijdelijke aard was, zowel de nare als de leuke dingen gingen vanzelf voorbij. Ik had het gewoon opgemerkt. Misschien heb ik daarom nooit de behoefte gehad om als zoeker de wereld rond te trekken, want ik wist eigenlijk toen al dat er buiten mijzelf niets te vinden was dat blijvend kon zijn.

Het contact met mijn vader was voor mij heel speciaal. Hij was kunstenaar en ik bleek dat later ook te zijn. Dus er was een extra verwantschap tussen ons. Ook al was hij mijn vader ik heb mijzelf altijd als zijn gelijke ervaren. Daarbij kwam nog dat we allebei belangstelling hadden voor metafysische onderwerpen. Als hij een boek had waarvan hij eigenlijk wilde dat ik het las, zei hij dat ik dat boek absoluut niet mocht lezen omdat het boven mijn pet zou gaan. Nou, dat boek lees je dan toch stiekem. Ik heb ook veel boeken gelezen waar ik niets van begreep als jong kind maar waarmee ik toch niet kon ophouden om ze te lezen. Als ik terugkijk op mijn jeugd, dan kan ik duidelijk zien, dat mijn vader en mijn moeder allebei mijn Guru waren.

Mijn vader heeft met mij als kind een spel gespeeld wat achteraf beschouwd kan worden als een spirituele training. Op een van de spaarzame momenten dat mijn vader thuis was op kinderbedtijd en me een goede nacht kwam wensen vroeg hij mij opeens of ik nog wist of ik eerst de tandenborstel had gepakt of de tube tandpasta. De eerste keer dat hij dat vroeg wist ik het niet, maar vanaf dat moment wist ik het wél, want hij zei dat hij dat de volgende keer wéér zou vragen. Toen hij me weer een keer goede nacht kwam wensen wachtte ik gespannen af, maar toen vroeg hij of ik eerst de zeep of eerst het washandje had gepakt.

Vanaf dat moment was mijn training begonnen. Ik beschouwde het als een spel en ik wilde hem niet teleurstellen. Je zou kunnen zeggen dat er vanaf de eerste speeldag met mijn vader een nadruk kwam te liggen op dat wat IS in het huidige moment, op het Gewaarzijn van de handelingen, die zich één voor één in dat Gewaarzijn aandienen en waarvan ik toen dacht dat het zich natuurlijk in "mijn" gewaarzijn afspeelde.

Later breidde dat zuivere gewaarzijn zich uit naar gedachten en gevoelens en ook fysieke sensaties die elk moment opkwamen. Er lag nooit een oordeel op want mijn vader wilde alleen dat ik het waarnam. Deze vaardigheid bleek uiterst effectief te zijn in mijn leven en het gevoel van onverstoortbaarheid bleef mede daardoor de rest van mijn leven intact. Doordat ik als kind zo alert was, ontging het mij niet hoe gebrekkig mensen met elkaar communiceerden en wat voor misverstanden daaruit konden voortkomen. Ik had ontdekt dat de mensen meer in hun

interpretatie van de gewaarwordingen leefden dan in de geleefde werkelijkheid waardoor ikzelf ook vaak verkeerd begrepen werd.

Ik was er absoluut van overtuigd dat alle mensen maar één ding willen en dat is ervaren dat ze goed zijn zoals ze zijn. Om tot die conclusie te komen hoefde ik alleen maar op mijzelf af te gaan. Er is gewoon niemand die je volledig jezelf laat zijn, altijd moet je aan iets anders voldoen. Ik merkte op dat elke ruzie (ook die tussen mijn ouders) daarmee te maken had. Door dit inzicht ontwikkelde er zich mededogen naar alles en iedereen en niet te vergeten ook naar mijzelf.

Veel later toen ik al getrouwd was en er inmiddels twee kinderen gekomen waren, had ik het zo druk met mijn bezigheden als freelancer, met beeldhouwen, in gieterijen werken, strips tekenen, gezin verzorgen, echtgenoot steunen en alle andere dingen die horen bij het gezinsleven dat mijn leven als vanzelfsprekend de volheid zelf was. Alle gezinsleden stonden in volle bloei.

Tot het moment waarop zich het drama voltrok dat onze zoon hasj begon te roken met 11 jaar. We hebben het allemaal geprobeerd, maar niemand heeft hem daarvan kunnen weerhouden. Met 16 jaar is hij opgenomen in een psychiatrische kliniek. Dit drama heeft mij op een andere manier terug laten keren naar een hernieuwd onderzoek van de psyche, met als doel het zo goed mogelijk kunnen ondersteunen van iemand die chronisch psychotisch is en dan vanuit een diep inzicht in deze speciale problematiek.

Dat wat mij altijd het diepste ontroert is wanneer ik zie dat iemand volkomen onbevreesd en onbelemmerd zijn volledige potentie als mens tot wasdom kan brengen. Dat wat mij het meeste raakt is om mee te maken dat voor sommige mensen alle denkbare wegen daartoe finaal afgesloten lijken te zijn.

De hele affaire heeft mij meerdere keren in contact gebracht met verschillende psychiaters en met gestelde diagnoses. Gedreven door de omstandigheden ben ik toen in de leerboeken van de psychiatrie gedoken maar de inhoud ervan gaf mij geen antwoord op mijn vragen. Ik zocht namelijk niet naar de beschrijvingen van allerlei symptomen maar ik zocht meer naar antwoorden op vragen zoals: "wat zijn gedachten en wat is angst", dus niet zozeer naar de inhoud van de gedachten en de inhoud van de angst maar naar de essentie van deze verschijnselen. Ik zocht veel meer in de richting van wat is bewustzijn en wie ben ik.

Via een klein aantal omweggetjes kwam ik weer uit bij dát wat ik onmiddellijk herkende als het voor mij meest bekende en dat was Advaita Vedanta. Terwijl ik een boek las waarin gesprekken beschreven staan met Nisargadatta, een spiritueel leraar uit Bombay, kwam ik weer terug op mijn al oude spoor. Het bevestigde wat ik al die tijd al wist maar wat nog niet verwerklijkt was. Deze boeken stonden notabene al klaar in mijn eigen bibliotheek. Ik had ze jaren geleden gekocht met het idee dat ik ze ooit zou lezen als ik meer tijd had.

Daarna ontdekte ik ook nog dat er in Amsterdam iemand was die Advaita onderricht gaf, namelijk Alexander Smit een leerling van Nisargadatta. Ik ben de laatste drie jaar van Alexander's leven aanwezig geweest bij de zomerweken en de weekends die door hem werden gehouden in Garderen. Alexander overleed plotseling

in Juni in 1998. Op 22 december 1998 vond er geheel onverwachts een algehele blijvende verschuiving plaats in het Gewaarzijn. Er was een plotseling ontwaken als uit een droom en het gevoel "een persoon" te zijn vervloog ter plekke en maakte plaats voor een absoluut Weten dat IK Bewustzijn één in plaats van wat ik daarvoor dacht, dat ik "als persoon" bewustzijn had.

De mensen die mij van dichtbij kennen zeiden steeds vaker, "doe er iets mee". Nu na al die jaren is de dialoog over de Ware Natuur van de mens als vanzelf begonnen omdat er inmiddels zoekers zijn die met vragen komen.

Tijdens de bijeenkomsten waarbij de dialogen gevoerd worden vindt er een afstemming plaats door middel van dat Bewustzijn wat we allemaal met elkaar in gemeen hebben. En dat is het niet veranderende gegeven, je gevoel van tegenwoordigheid, het Ene zonder tweede waarbinnen alle veranderingen plaatsvinden. We zijn dan bij elkaar om ons iets te herinneren waarvan we alleen maar denken het te zijn vergeten.

Belangstellenden zijn altijd welkom bij mij thuis om samen met mij door middel van gesprekken te ontdekken "wie of wat" we zijn, voorbij dát wat we de persoon noemen waarin alle beperkingen worden ervaren.

Advaita Vedanta is niet te vergelijken met een systeem, niet te vergelijken met een leer, het is ook geen denkwijze en ook geen levenswijze maar een levende traditie waarin een dialoog plaatsvindt tussen degene die zoekt en degene die gevonden heeft wat de ander zoekt, meer niet. In werkelijkheid is er nooit iets gevonden, er is iets afgevallen, namelijk het geloof dat de persoon echt bestond.

De leermeester zal alleen als er uitdrukkelijk om gevraagd wordt, de inlichtingen geven. Niet iedereen stelt het op prijs om zomaar ongevraagd van zijn geloof in de persoon beroofd te worden. De leermeester kan tijdens de dialogen op allerlei manieren telkens weer aantonen, dat de zoekende zich identificeert met iets wat hij niet is, en dat alles, wat hij als werkelijk beschouwt, wél een relatieve werkelijkheid heeft, maar niet de werkelijkheid IS.

Advaita-Vedanta is de wetenschap die als enige onderzoek doet naar het "ik"-principe. Door dit radicale onderzoek vindt er een deconditionering plaats van het ooit opgelopen geloof dat we als persoon een afgescheiden en zelfstandig bestaan zouden kunnen hebben. Een aanname waardoor we zijn gaan denken in gebondenheid te leven. Dat wat we doorgaans "ontwaken" noemen is een algehele verschuiving in het Waarnemen.

Er wordt niet meer gekeken vanuit het standpunt van de "persoon". De persoon wordt zélf in de waarneming opgenomen. Het IS dan alleen nog zoals het IS er is "niemand" die iets zou kunnen veranderen aan wat IS want er bestaat helemaal geen "iemand", zo blijkt. In die totale overgave rest alleen Liefde.

- Joanika -

Joanika geeft wekelijks Satsang op verschillende locaties in Nederland, o.a. in:

- Amsterdam
- Utrecht
- Nijmegen
- Eindhoven
- Groningen

en in Overlangel (vlakbij Oss) in Noord Brabant.

Wil je met Joanika liever een één op één gesprek hebben? Dat kan! Daarnaast bestaat ook de mogelijkheid om bij Joanika in retraite te gaan.

Voor meer informatie: www.joanika.nl.

